

MỘT SỐ ĐỀ VĂN TƯỜNG TƯỢNG LỚP 6

Đề 1. Cho hai nhân vật là một **Giọt Nước Mưa Động Trên Lá Non** và một **Vũng Nước Đục Ngầu Trong Vườn**. Hãy hình dung cuộc trò chuyện lí thú giữa hai nhân vật và kể lại.

Bài làm:

Sau một đêm mưa rào, bầu trời quang đãng hẳn. Bình minh lên! Một bình minh thật trong trẻo. Đâu đó trong không gian vẫn còn đọng chút hương vị của trận mưa đêm. Mặt trời lên cao dần. Những tia nắng vàng tươi làm cảnh vật thêm bừng sáng. Cây cối trong khu vườn xôn xao. Chúng hớn hở phô ra bộ cánh màu xanh rờn lấp lánh những giọt mưa còn đọng lại.

Có một Giọt Nước Mưa đậu trên cánh đoá hồng nhung non tơ. Nó vừa được tia nắng sớm thức dậy, ngái ngủ vươn mình ngắm nhìn xung quanh. Rồi nó nhìn lại mình, sung sướng nghĩ bụng: “Chà ! Mình đẹp quá. Có lẽ muôn vật trong khu vườn này đều đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp kiều diễm của mình !”.

Quả là Giọt Nước Mưa đẹp thật. Nó khoác bộ cánh trong veo, lóng lánh muôn màu sắc. Đó là bộ cánh được dệt bằng làn nước và những tia nắng mặt trời. Sắc xanh của chiếc lá non càng tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nó. Giọt Nước Mưa nhún nhảy khoe mình. Nó nghĩ rằng chắc mọi người đang ngắm nó với những ánh mắt vừa ghen tị, vừa khâm phục.

Chợt Giọt Nước Mưa nhìn xuống. Nó trông thấy một vũng nước đục ngầu ngay dưới gốc cây hoa hồng. Trận mưa đêm qua lớn quá. Nước còn đọng từng vũng, chưa kịp ngấm hết. Giọt Nước Mưa kêu lên :

- Eo ôi ! Bác Vũng Nước ơi ! Sao mà bác bẩn thế ! Sao mà bác xấu xí thế ! Quần áo đẹp của bác đâu rồi ?

- Giọt Nước Mưa đấy à ! - Vũng Nước ôn tồn đáp lại. - Bác làm gì có quần áo đẹp ! Mà nếu có thì bác cũng chẳng đủ thời giờ để mặc mà ngắm nghía nữa, cô bé ạ!

- Nhưng trông bác xấu lắm. Bộ quần áo bẩn thiu, phát khiếp lên được. Bác hãy nhìn tôi đây này ! Tôi mới lộng lẫy làm sao !

- Cô bé ạ, quần áo đẹp hay xấu thì quan trọng gì ! Vấn đề là làm sao để có ích cho đời chứ ! -
Vũng Nước vẫn ôn tồn.

- Có ích ư ? Bác hãy xem mọi người đang thán phục nhìn tôi kia kìa ! Với bộ váy rực rỡ này, tôi đã góp phần làm đẹp cho khu vườn đây thôi. Còn bác, bác xấu xí thế thì phỏng có ích gì?

- Cháu đừng vội kiêu căng như vậy, cô bé ạ ! Bác đang phải tiếp nước cho đất mẹ để giữ độ ẩm cho khu vườn này. Nhờ thế mà cây cối xanh tươi quanh năm đấy. Quần áo bác đẹp hay xấu gì thì đâu có quan trọng. Chỉ lát nữa thôi, bác đã phải hoà tan vào lòng đất rồi.

Chẳng đợi Vũng Nước nói hết câu, Giọt Nước Mưa đã ngúng nguẩy quay đi. Nó uốn éo, nhảy nhót trên cành lá non tơ. “Minh đẹp quá đi mất” ! Nắng càng rực rỡ thì bộ váy của nó càng long lánh. Gió ban mai còn đưa đẩy chiếc lá, khiến cho nó càng thấy mình lộng lẫy hơn.

Mặt trời lên cao. Giọt Nước Mưa cảm thấy hình như mình đang bị thu nhỏ lại. Nó không còn đủ sức để nhún nhảy nữa. Nó khô dần. Khô dần, rồi tan biến.

Trong khi đó, Vũng Nước đọng vẫn cần mẫn thấm dần, thấm dần vào lòng đất. Vị nước mát lạnh, ngọt ngào tiếp sức cho từng chiếc rễ của cây hoa hồng. Cành lá rung rinh, rung rinh trong gió như muốn nói : “Cảm ơn bác Vũng Nước ! Cảm ơn bác Vũng Nước !”.

Đề 2: Tâm sự của bức tường mới xây trong trường bị các bạn học sinh vẽ bậy và phá hỏng.

Bài làm:

Tôi là bức tường của một trường tiểu học. Đối với tôi việc ngắm các bạn học sinh đi học hằng ngày đã trở nên quá quen thuộc. Tôi còn thuộc cả giờ giấc sinh hoạt ở đây nữa, mấy giờ là vào lớp, giờ nào là ra chơi . Nhiệm vụ của tôi tại ngôi trường này là bảo vệ và làm đẹp cho ngôi trường, tôi vô cùng hãnh diện với nhiệm vụ đó. Và cứ thế ngày ngày, tôi vẫn đứng nguyên một chỗ, ngắm các bạn học sinh tung taa đến trường. Tôi góp công vào việc làm đẹp cho ngôi trường, thế mà có lần các bạn học sinh nghịch ngợm đã dùng mấy cây bút đủ màu quạch lên mặt tôi những hình vẽ nhăng nhít, làm tôi không còn nhận ra mặt mình nữa.

Khi hồi trống trường vang lên ba tiếng báo hiệu giờ ra về, tôi thấy từ trong trường các bạn học sinh đang ủa ra cổng như những con ong bị vỡ tổ. Trong chốc lát, trước cổng đã tấp nập người. Bên cạnh, khuất sau bức tường của tôi có một chiếc xe bán cá viên chiên. Tôi để ý rằng mỗi giờ ra về là chiếc xe đó bị bủa quanh bởi các bạn sinh từ lớp một đến lớp năm, những cánh tay với những tờ năm, mười nghìn đưa qua, đưa lại. Tôi nhìn và cảm thấy mình cũng muốn được như thế. Tôi biết phận làm tường như tôi, sau được hưởng hạnh phúc đó chứ, rồi bèn lên quay đi. Lúc mặt trời đứng bóng, học sinh đã ra về. Không khí ồn ào bấy giờ được thay bằng một bức màn tĩnh lặng chộp chồn, những chiếc đèn dọc các dãy phố lần lượt sáng lên. Tôi đang lim dim đôi mắt mệt mỏi vì cả ngày bơn đùa với gió và nắng, thì bỗng nhiên trước mặt tôi đám nhóc trạc sáu bảy tuổi hình như là học sinh trường này, một đứa đứng giữa tay cầm hộp màu còn mới. Nó nhìn tôi với vẻ mặt hớn hờ:

- Mẹ tớ mới mua cho tớ một hộp màu mới nè! Các cậu có muốn tô thử không?

- Nhưng giấy đâu mà tô? - Thằng nhóc đứng bên cạnh nó hỏi.

Nói rồi, thằng đứng giữa hấp hấp đôi mắt nhìn tôi. Như hiểu được thông điệp không lời của bạn. Thằng bên phải cười khì khì. Tôi thấy lòng bất an, xong cố gắng nhắc lên đặt xuống các vấn đề có thể xảy ra. Ôi thôi! Đã quá muộn, chúng cầm bút màu và ra cuộc thi "Ai vẽ đẹp nhất?". Rồi thi nhau quạch lên mặt tôi những nét bút nguệch ngoạc. Vừa tô chúng vừa cười ha hả, còn tôi vẫn trơ ra trong sự bất lực. Từ một bức tường vốn rất yêu trẻ con, tôi bỗng thấy nếu có ai hỏi trên đời cái gì đáng ghét và ranh mãnh nhất thì tôi sẽ trả lời... bọn con nít. Thằng ở giữa là tòi nhất, nó không chỉ là đứa đầu têu ra vụ này, mà còn là đứa làm mặt tôi tan nát nhất. Mấy nhóc khác thì cũng có lúc ngừng vẽ vì mỏi tay, còn riêng nó thì khác. Tay không lúc nào ngơi. Tuy tôi thích những đứa trẻ sáng tạo thật nhưng mấy nhóc nghịch ngợm, vẽ không đúng nơi, đúng chỗ thì tôi chúa ghét. Tôi muốn kêu chúng hãy dừng lại đi, nhưng lại không làm được vì tôi không thể nói mà cho dù có nói được tôi cũng chẳng ngăn được mấy nhóc phá phách.

Chúng hành hạ tôi lâu thật là lâu. Đôi lúc, chúng ngưng tay tôi thấy thời gian sao mà chậm thế nhỉ. Đúng là câu: "Thời gian trôi nhanh như ngựa phi qua cửa sổ", sai hoàn toàn. Tôi không biết mình sẽ bị lũ nhóc "tra tấn" đến bao giờ nếu không có vị cứu tinh xuất hiện. Đó là bác bảo

vệ. Vừa thấy bác chúng đã chạy toáng loạn cả lên. Nhưng đáng tiếc bác bảo vệ đã cao tay hơn chúng một bước, bác nhớ rõ mặt từng đứa nhóc. Ngay hôm sau, chúng bị kiểm điểm, điều đó khiến lòng tôi nhẹ đi phần nào. Dưới cái nắng oi bức của buổi chiều đứng gió, tôi hồi tưởng lại kí ức kinh hoàng hôm qua mà thấy xót cái thân mình. Khi ba hồi trống trường lại vang lên báo hiệu giờ ra về như mọi hôm. Chợt tôi nghe thấy tiếng bước chân, tôi quay qua nhìn thì thấy bọn nhóc hôm qua tay cầm thùng sơn đi cùng bác bảo vệ. Chúng không nghịch tay nghịch chân nữa mà nhẹ nhàng quét lớp sơn mịn màng lên người tôi. Chưa bao giờ tôi thấy sung sướng như lúc đó. Bao nhiêu nỗi ám ảnh hôm qua tan biến dần. Tôi thư giãn và từ từ cảm nhận. Lúc mặt trời đứng bóng cũng là lúc bộ đồ mới của tôi hoàn thành. Tôi sung sướng vô cùng trong lớp sơn mịn. Sau khi bọn nhóc ra về tôi dần dần chìm vào bóng tối và ngủ lúc nào không hay, hôm đó tôi đã có một giấc mơ tuyệt vời.

Qua câu chuyện của mình, tôi muốn khuyên các bạn học sinh không nên nghịch ngợm. Tôi biết tuổi học trò thì ai chả có lúc vui quá đà nhưng đừng vì tính hiếu kì mà làm đau những thứ có ích quanh mình? Khi làm sai điều gì, chúng ta phải biết sửa chữa lỗi lầm và cố gắng không lặp lại lần sau nữa.

Đề 3: “Suốt đêm mưa to, gió lớn. Sáng ra, ở tổ chim chót vót trên cây cao, chim mẹ khẽ giữ lông cánh cho khô rồi nhẹ nhàng nhích ra ngoài. Tia nắng ấm áp vừa vắn rơi xuống chỗ chú chim non đang ngái ngủ, lông cánh hầu như vẫn khô nguyên. Chim mẹ mệt mỏi nhưng lòng ngập tràn hạnh phúc. Âu yếm nhìn chim con, chim mẹ nhớ lại...”

Từ đoạn văn trên, em hãy tưởng tượng và kể lại câu chuyện đã xảy ra với hai mẹ con chú chim trong một đêm mưa gió.

Bài làm

Ngay trước cửa nhà tôi có một cây nhãn lớn, chim về hót líu lo và làm tổ rất nhiều. Trong đó có một tổ ở chót vót trên tít cây cao, là mái ấm của mẹ con chim. Sau một đêm mưa to, gió lớn, sáng hôm sau, người ta thấy ở tổ chim chót vót trên cành cây cao, chim mẹ giữ lông, giữ cánh cho mau khô rồi khẽ nhích ra ngoài. Tia nắng ấm vừa vắn rơi xuống đúng chỗ chim non đang ngái ngủ, lông cánh vẫn còn khô nguyên.

Đêm hôm trước, trời mưa đến là to sau bao nhiêu ngày dài rờng rã với cái nắng chói chang. Những cơn mưa bắt đầu ập đến từ chiều tà. Những đám mây đen kịt không biết từ nơi nao kéo tới, che phue kín cả bầu trời. Đám mây to khổng lồ, nặng nề, báo hiệu một cơn mưa rào thật lớn. Sấm nổ ầm ầm bên tai. Những tia chớp ngoằn ngoèo, ánh lên snags rực cả bầu trời tối như mực. Bầu trời như một con người đang giận dữ. Gió thổi từng cơn, cuốn hết bao nhiêu là lá cành. Những cây nhãn, cây bàng, cây xoài,... ngả nghiêng trong cơn cơn gió.

Trái lại với sự dữ dội của cơn mưa sắp tới là hình ảnh của tổ chim, nơi trú ngụ của mấy mẹ con chim với vài ba chiếc lá, những cẳng cây được uốn lại thnahf vòng tròn. Tưởng như một cơn gió mạnh có thể khiến nó rơi xuống bất cứ lúc nào. Chính vì vậy mà chim mẹ hết sức lo lắng. Nó không biết làm sao để có thể giữ yên chiếc tổ mỏng manh của mình. Chim mẹ cứ bay đi lại bay lại như muốn kiếm tìm sự giúp đỡ. Nhưng thật chẳng may, chỉ có mình nó cô đơn mà thôi. Những con chim con non nớt trong tổ vô cùng sợ hãi. Những âm thanh ì ùng của sấm, từng cơn mạnh mẽ của gió, chớp nhè nhằng nơi xa khiến những chú chim non hoảng sợ, chúng kêu lên những tiếng thất thanh, lo sợ.

Và rồi, cơn mưa bắt đầu ập đến vào buổi đêm. Bắt đầu là những giọt li ti, thưa thớt. Dần dần mưa mỗi lúc một mạnh. Những giọt mưa trũ nặng liên tiếp quật tới tấp vào chiếc tổ bé nhỏ của mấy mẹ con chim. Gió không ngừng rít, cành lá chao đảo. Cái cây phải oằn mình trước giông gió của trận mưa, mấy mẹ con chim cũng phải gắng sức chống chọi với phong ba bão táp. Những tiếng kêu hoảng hốt của chim non vang lên không ngớt.

Mưa to tưởng như cuốn trôi đi tất cả. Thế nhưng mọi hiểm nguy rồi cũng qua đi. Những chú chim non nhờ có sự bảo vệ, bao bọc của mẹ mà có thể say giấc nồng và không bị ướt. Chim mẹ tuy có vẻ mệt mỏi nhưng lòng tràn ngập hạnh phúc vì đã bảo vệ được đứa con của mình. Sự can đảm, vững vàng của chim mẹ là hình ảnh thật khiến người ta nể phục. Hình ảnh chim mẹ gọi cho ta thấy vẻ đẹp của tình mẫu tử trong cuộc sống. Mẹ có thể hi sinh tất cả, bảo vệ con trước những giông tố của cuộc đời.

Đề 4: Cuộc thi của các loài hoa

Bài làm

Năm nào cũng thế, cứ đến mùa xuân là các loại hoa chúng tôi nô nức chuẩn bị cho hội hoa xuân. Trong đó hấp dẫn nhất là cuộc thi chọn loại hoa đẹp nhất của mùa xuân năm ấy. Và tôi, hoa Hồng Nhung được họ nhà hồng cử dự thi năm nay.

Mấy ngày trước hội thi, tôi đã chuẩn bị rất kĩ như chăm sóc thật tỉ mỉ từng cánh hoa sao cho chúng thật đẹp, thật mềm mại. Đêm trước hôm đi thi, tôi vô cùng hồi hộp, chỉ sợ mình sẽ không trả lời được những câu hỏi của ban giám khảo. Vốn nhút nhát, tôi rất ngại đứng trước chỗ đông người thế nhưng tôi vẫn rất vui và mong chờ đến ngày mai.

Buổi sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm, ngấm lại bộ cánh của mình rồi bước ra khỏi vườn với một chút lo âu xen lẫn nỗi hồi hộp.

Đến hội thi, cảnh tượng vô cùng long lẫy và tấp nập, trên sân đền được treo rực rỡ, phía sau cánh gà các chị hoa tham gia cuộc thi đã đến đông đủ, trông ai cũng xinh đẹp, kiều diễm. Chị hoa Huệ muốt, dáng cao mềm mại, chị Phong Lan thướt tha trong bộ váy tím rất huyền bí, chị Lay ơn cũng dịu dàng trong bộ váy hồng sang trọng, chị Hướng Dương rực rỡ trong bộ cánh màu vàng. Trên khuôn mặt các chị, đều nở những nụ cười thật tươi, thật duyên dáng. Tất cả rực rỡ và giữa rừng hoa ấy, tôi then thùng đứng nép sau các chị.

Cuộc thi bắt đầu, chị hoa Hải Đường hôm nay là người dẫn chương trình. Sau khi nghe chị giới thiệu danh sách các thí sinh dự thi là đến phần thi thứ nhất: phần thi sắc đẹp. Rồi đến phần thi thứ hai: phần thi tài năng. Chắc là ban giám khảo đã rất vất vả khi chấm điểm vì em thấy ai cũng xinh đẹp và tài năng như nhau.

Sau hai ngày đấn đo suy nghĩ, cuối cùng ban giám khảo đã công bố danh sách thí sinh được chọn vào chung kết: Hồng Nhung, Hoa Nhài và Lan tím. Tôi và họ hàng nhà hoa hồng vô cùng sung sướng trước kết quả này.

Cuối cùng là phần thi chọn một loài hoa đẹp nhất, tôi hồi hộp hơn nhiều. Tôi là thí sinh đầu tiên bước ra. Tôi hồi hộp và run quá nhưng khi đứng trước khán giả nhìn thấy ai có vẻ cũng ủng hộ và họ vỗ tay thật nhiều thì tôi đã đỡ run hơn và tự tin trình bày tốt phần thi của mình. Với bộ váy đỏ thắm, mềm mại, mượt mà, những nếp váy xòe nhiều tầng nhịp nhàng theo bước chân của tôi đã chinh phục được khán giả.

Sau phần trình diễn của tôi là đến phần trình diễn của các chị còn lại; chị Phong Lan uyển chuyển trong chiếc áo tím truyền thống, ở chị toát ra vẻ đẹp đài các, kiêu sa của loài hoa quý, chị hoa Nhài dịu dàng trong chiếc áo trắng ...Tất cả đều đẹp để duyên dáng và đáng yêu.

Màn thi “mùi hương quyến rũ” đến. Tôi vô cùng tự tin khi bước ra sân khấu, bước chân của tôi đi đến đâu, mùi hương nhẹ nhàng bay ra đến đó, mùi hương gọi cho người ta cảm giác ngọt ngào thoang thoảng bền lâu. Chị Phong Lan thơm quý phái, ngát ngậy lòng người. Còn chị Hoa Nhài lại có mùi hương dịu mát. Mỗi người một sức quyến rũ riêng, làm giả luôn trầm trồ thích thú.

Quan trọng nhất đó là màn thi ứng xử. Câu hỏi thi năm nay được ban giám khảo đưa ra hóc búa vô cùng, cả ba thí sinh đều phải cho biết “quan niệm của mình về sắc đẹp”.

Chị hoa Nhài trả lời lưu loát: vẻ đẹp của loài hoa là ở sự quyến rũ. loài hoa nào quyến rũ được con người tốt nhất, loài hoa ấy sẽ là đẹp nhất. Nghe có vẻ cũng có lí. Nhưng chị Lan Tím lại có một quan niệm khác: loài hoa đẹp không chỉ đẹp về hình thức mà còn đẹp trong phẩm chất tâm hồn. Ở đó hương và sắc hòa quyện với nhau rất khó phai.

Tôi lo lắng nhưng rồi cũng mạnh dạn trả lời: Loài hoa chúng ta có một sứ mệnh cao cả đó là làm đẹp cho đời. Vẻ đẹp ấy không chỉ ở hương và sắc. Điều quan trọng nữa là lúc nào cũng phải giữ được vẻ tinh khiết bền lâu.

Cả ba phần thi đã xong xuôi. Chúng tôi hồi hộp chờ đợi ban giám khảo công bố kết quả hội thi. Điều mong chờ đã đến với tôi khi từng lời của ban giám khảo là những lời ý nghĩa: vẻ đẹp và hương sắc của ba thí sinh đều tuyệt mỹ nhưng quan niệm về cái đẹp của hoa Hồng Nhung được

ban giám khảo đánh giá là hoàn thiện nhất. Cái đẹp trước hết phải là cái có ích. Hồng Nhung sẽ là chủ nhân của vương miện năm nay.

Tôi vô cùng ngỡ ngàng và xúc động bước lên sân khấu trong tiếng cổ vũ đông viên của khán giả, của họ hàng nhà hoa hồng. Bước lên bục cao nhất, tôi được nhận từ tay chị Huệ danh hiệu cao nhất, chiếc vương miện. Vẻ đẹp của tôi càng rực rỡ hơn khi trên đầu tôi đội chiếc vương miện. Tôi nói lời cảm ơn trong xúc động và hứa sẽ giữ mãi vẻ đẹp ban đầu, làm hết sức để góp thêm hương sắc cho đời, đem lại cho nhân loại nhiều niềm vui và hạnh phúc hơn.

Đề 5: Hãy tưởng tượng và kể lại cuộc trò chuyện tâm sự giữa các đồ dùng học tập.

Bài làm

Đêm đã khuya, tôi đang nằm đọc truyện thì chợt có tiếng nói khe khẽ. Tôi nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai. Tôi hơi chột dạ vì mình đã khóa cửa kỹ lắm rồi, mà hình như là có trộm. Nhưng rõ ràng tiếng nói ấy vọng ra từ phía bàn học. Tôi để ý và phát hiện ra, đó là cuộc nói chuyện giữa các bạn đồ dùng học tập và cũng nhờ cuộc trò chuyện đó mà tôi đã hiểu được tâm sự của những người bạn thầm lặng bên mình.

Tôi phải tự thú thật rằng tôi là một đứa con gái chẳng mấy nét na, hiền dịu mà ngược lại, rất nghịch ngợm và chẳng gọn gàng. Học xong là sách vở, bút thước của tôi lại bày bừa khắp mặt bàn. Bố mẹ nhắc tôi rất nhiều nhưng tôi vẫn chưa sửa được cái tính đấy cho đến khi nghe được cuộc nói chuyện này. Đầu tiên là lời than thở của chị hộp bút: "Tôi chẳng biết anh thước kẻ, chị bút chì, mấy cô cậu sách vở sưng hay khổ nhưng tôi thấy mình bị hành hạ ghê quá! Hồi xưa tôi còn là một chiếc hộp bút đẹp đẽ, mới mẻ và trắng trẻo mà giờ đây mặt mũi tôi nhem nhuốc toàn mực là mực, những mảng da thì loang loang lổ lổ. Cô chủ thấy những hình thù nào đẹp là lại dán vào, chán rồi thì lại bóc ra. Những mảng da của tôi cũng dần bị bóc theo. Cái xương sống của tôi giờ cũng sút mất mấy miếng, đau ời là đau".

Anh thước kẻ nghe vậy cũng thông cảm cho chị hộp bút và kể về chuyện của mình:

- Ủ, tôi cũng thấy chị hộp hút khở thật nhưng tôi nào khác chị. Ngày cô chủ mới mua tôi về, những vạch in số của tôi còn rõ ràng nhưng sau mấy bữa, những con số đó bị cô chủ cạy hết và viết những cái gì linh tinh vào mình tôi. Cô ấy còn lấy dao vạch vạch những hình thù quái dị vào người tôi nữa. Tôi còn là một vũ khí để chiến đấu với mấy thằng con trai hay lấy đồ của cô chủ nên người tôi sút mấy mảnh liền. Cô chủ thật là...

Mấy cô cậu sách giáo khoa cũng chen ngang vào: "Phải đấy! Phải đấy! Cô chủ thật là vô tâm, chẳng biết thương chúng ta chút nào. Chúng em còn bị đập ghim vào người, cô chủ còn vẽ vôi lên người chúng em nữa. Ôi, đau lắm! Đau lắm!". Nghe những lời tâm sự đó, tôi mới ngồi nhớ lại những lần tôi làm chúng bị đau, bị bắn. Ôi! Các bạn đồ dùng học tập đúng là bị tôi làm xấu, làm hỏng thật nhiều.

Đồ dùng học tập là những người bạn trợ giúp việc học tập của chúng ta thêm tốt hơn. Tôi sẽ và đang cố gắng không bừa bộn và giữ gìn chúng cẩn thận hơn. Nếu bạn nào giống tôi thì cũng phải sửa đấy!

Đề 6: Một người có hai chiếc bình lớn để chuyển nước. Một chiếc bình bị nứt nên khi gánh từ giếng về, nước trong bình chỉ còn một nửa. Chiếc bình lành rất tự hào về sự hoàn hảo của mình, còn chiếc bình nứt thấy dằn vặt, cắn rứt vì không hoàn thành nhiệm vụ. Một ngày nọ, chiếc bình nứt nói với ông chủ:

Em hãy tưởng tượng và viết tiếp câu chuyện trên.

Bài làm

Tôi là một chiếc bình được làm từ gốm sứ. Ông chủ mua tôi về để đi gánh nước. Lúc mới sinh ra, tôi khá xinh đẹp và dễ nhìn. Tôi có cái cổ thon dài, làn da màu nâu đất với một chiếc bụng to. Cùng được mua về với tôi, có một anh bình sứ. Anh ta da đen, cũng khá đẹp nhưng hình như anh ta không thích tôi cho lắm. Nghe mọi người nói, anh ấy ghen tỵ với vẻ ngoài của tôi. Tôi cũng chẳng mấy bận tâm đến điều đó. Hằng ngày chúng tôi cùng ông chủ đi gánh nước ở tit bờ

suối bên núi. Đoạn đường khá là xa. Tôi không quản ngại, vì tôi thấy mình có ích cho ông chủ. Tôi vui vì điều đó.

Sau khi làm việc xong, tôi được ông chủ cất ở trong bếp. Trong căn bếp nhỏ ấy có rất nhiều người anh em của tôi. Nào là bác xoong, chị nồi, anh chảo.... Chúng tôi chung sống vui vẻ như một gia đình.

Nhưng bỗng một ngày, tai họa ập đến với chúng tôi. Hôm đó, khi tôi đang say sưa trong giấc ngủ, chợt có lũ chuột ở đâu tới phá rối. Bọn chúng hùng hổ, hống hách nhăm nhe bộ răng sắc nhọn như không biết sợ ai cả. Chúng gặm nhấm anh chảo, cắn xé chị quần áo. Họ kêu đau oai oái xin tha mà lũ chuột vẫn không dừng hành vi xấu xa của chúng lại. Tôi nép mình trong góc bếp mà thấy người run lên sợ hãi. Rồi “Ngo..a! Ngo...a!”. Tiếng anh mèo ở đâu vang tới. Chúng tôi thì nhau mừng rỡ: “Anh mèo ơi! Anh mèo ơi! Cứu chúng tôi với”. Lũ chuột sợ hãi bỏ chạy toản loạn. Một lên chuột cống chạy về phía tôi, hấn lao nhìn không nhìn lao vào tôi. Cú lao quá mạnh khiến cả tôi và hấn ta bị ngã. Tên chuột bị tóm sống. Còn tôi cũng bị thương. Tôi bị nứt một khe dài trên cổ. Tôi vừa đau vừa nghĩ tới cái tương lai đen tối của mình ở phía trước. Một chiếc bình để đựng nước như tôi mà lại bị nứt ư? Rồi tôi làm sao mà đựng nước được nữa? . Tôi thút thít khóc mặc kệ những lời động viên của mọi người.

Hôm sau, ông chủ vẫn sử dụng đến tôi. Anh bình sứ da đen kia nói với tôi bằng vẻ giễu cợt:

- Chỉ nay thôi chứ mai ông chủ mua bình mới thì anh có mà ra xọt rác.

Lời nói ấy như xát muối vào lòng tôi. Tôi cố kìm nén để nước mắt khỏi tuôn ra. Một ngày... hai ngày... ba ngày....Mỗi ngày trôi qua tôi sống trong lo sợ vì sẽ bị vứt bỏ. Nhưng thật không ngờ, hơn một năm trôi qua rồi, ông chủ vẫn dùng đến tôi. Suốt thời gian ấy, ông vẫn dùng tôi đi gánh nước mặc dù lượng nước tôi mang về đến nhà chỉ còn một nửa. Anh bình da đen thì vẫn luôn khà khịa tôi không thôi. Anh ta luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình, chẳng để rơi vãi một giọt nước nhỏ xíu nào. Tuy chưa bị vứt bỏ nhưng tôi luôn sống trong mặc cảm là kẻ thua cuộc, là kẻ vô dụng.

Một hôm, khi đang lấy nước từ dòng suối, tôi liền nói với ông chủ:

- Con cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình. Con muốn xin lỗi ông rất nhiều!
- Vì sao vậy, sao con phải cảm thấy xấu hổ? – Ông chủ hỏi lại.

Tôi thút thít trả lời:

- Trong một năm qua, con chỉ có thể mang được một nửa lượng nước ông lấy từ suối về bởi vết nứt trên thân con đã khiến cho nước bị rò rỉ trên đường. Bởi vì sự không hoàn hảo của con, ông đã không nhận được thù lao xứng đáng với những cố gắng nỗ lực ông đã bỏ ra.

Ông chủ ôn tồn nói với tôi:

- Đợi lát nữa trên đường trở về nhà, ta muốn con hãy ngắm nhìn cảnh vật bên đường.

Khi ông chủ gánh hai chiếc bình lên đến đồi, tôi đã nhận thấy rằng ánh mặt trời ấm áp đang chiếu lên những bông hoa dại xinh đẹp ở phía bên con đường. Những bông hoa ấy thật xinh đẹp! Lòng tôi phấn chấn hơn một chút. Nhưng đến cuối đường mòn, tôi lại cảm thấy thật tội tệ vì tôi đã bị rò rỉ ra một nửa lượng nước.

Tôi cất tiếng nói:

- Con xin lỗi ông, con lại làm mất nước nữa rồi!

Ông chủ dừng chân:

- Con có thấy những bông hoa kia không? Con không thấy rằng hoa chỉ mọc ở bên phía đường của con chứ không phải ở phía bên kia ư? Đó là bởi vì ta luôn biết về vết nứt của con, và ta đã tận dụng nó. Ta trồng hạt giống hoa ở bên cạnh con đường phía con. Mỗi ngày trong khi chúng ta đi bộ trở lại từ dòng suối, con đã tưới nước cho những hạt mầm đó đâm nẩy nở hoa. Trong hơn năm qua, ta đã có thể chọn những bông hoa tuyệt đẹp này để trang trí trong nhà ta đây. Hãy cứ là chính mình, hãy sống theo những gì mà con đang có, bởi nếu không có con, ta sẽ không thể có những bông hoa xinh đẹp ấy.

- Vậy là con vẫn có ích ư? Tôi nói

- Tất nhiên rồi! Ông chủ trả lời.

Rồi ông tiếp lời:

- Con xem tuy lượng nước mà con mang về không nhiều như anh bạn này nhưng con đã gieo mầm cho những cây hoa bên dọc đường mà bạn ấy thì không. Bạn ấy mang về nhiều nước hơn nhưng bạn ấy không tạo nên những bông hoa. Ai cũng có điểm mạnh, điểm yếu riêng các con ạ! Hãy luôn tự tin là chính mình các con nhé!

Tôi im lặng không đáp. Anh bình da đen cũng cúi gằm mặt xuống. Chúng tôi đã hiểu....

Lời nói của ông chủ khiến tôi nhận ra bài học quý báu cho mình. Tôi có thể có khiếm khuyết nhưng tôi vẫn có giá trị, nếu biết cách khắc phục nhược điểm của bản thân, tôi vẫn có ích. Tôi đã quá sai lầm khi tự ti về bản thân mình. May sao có ông chủ nhân hậu đã giúp tôi nhìn ra điều đó. Anh bình đen cũng xin lỗi tôi vì đã kiêu ngạo coi thường tôi. Thế mới thấy, tình yêu thương và sự cảm thông, cách luôn nhìn vào điểm tốt của chúng tôi của ông chủ đã chúng tôi nhận ra sai lầm của mình. Tôi thật may mắn khi có người ông chủ tuyệt vời vậy.

Đề 7: Vào một buổi trưa hè, có một con trâu đang nằm nghỉ ngơi dưới mái nhà của một khóm tre. Và con trâu cùng khóm tre đó đã nói chuyện với nhau về cuộc sống của họ luôn gắn bó với con người và đất nước Việt Nam. Em hãy tưởng tượng mình là một khóm tre và kể lại câu chuyện đó.

Bài viết

Tôi là một khóm tre. Từ bao đời nay, tôi đã luôn gắn bó với con người Việt Nam. Tôi giúp con người từ việc to đến việc nhỏ, từ việc làm nhà, làm cửa đến các vật dụng trong gia đình như cái rổ, cái rá, cái tắm... Khắp mọi miền đất nước, từ miền Bắc đến miền Nam, từ miền ngược đến miền xuôi, họ nhà tôi đâu đâu cũng có mặt. Tôi tỏa bóng mát, tôi tạo nên khúc nhạc đồng quê. Trong chiến tranh, tôi còn cùng với con người xông pha đánh giặc mà chẳng ngại hiểm nguy. Có lẽ vì vậy, con người luôn yêu quý tôi.

Hôm đó, trời nắng chang chang. Tôi oằn mình dưới cái nắng như thiêu như đốt của mùa hè. Nhưng vốn tính lạc quan, tôi vẫn vươn mình xòe cánh lá tạo nên những khoảng râm mát. Anh trâu về mặt mệt mỏi đi đến chỗ tôi cất tiếng kêu than:

- Úi chà!

- Sao thế cậu trâu? – tôi hỏi.

- Anh cho tôi nằm nghỉ ở đây một chút nhé!

- Được thôi. - Tôi khẽ dùng đũa mấy khóm lá như gậy đầu.

- Anh tre này! Chúng mình làm việc quần quật trên cái mảnh đất này mà lợi lộc chẳng được là bao. Ngày ngày tôi phải bán lưng cho đất, bán mặt cho trời mà bữa ăn của tôi cũng chỉ toàn rơm cỏ. Còn anh, anh cũng chỉ được trông ở nơi khô cằn sỏi đá, chả có gì mà ăn.— Trâu nói với mặt buồn tủi.

- Ô, sao hôm nay anh này lại nói giọng bi quan buồn chán thế? Ai làm gì anh à?

- Anh không nhìn thấy tôi sao, người tôi vẫn bê bết bùn lầy, tôi vừa phải cày hết một đám ruộng kia kìa. Mà thức ăn của tôi chỉ có thế này, anh xem này...!

Tôi an ủi:

- Thì hàng ngày anh vẫn thích ăn cỏ xanh nhất con gì. Bó cỏ này thật tươi ngon...

Trâu liền đáp:

- Mấy cậu lợn suốt ngày chỉ ăn ngủ mà còn được ăn cám, mấy anh chó ở trong nhà nắng không tới mặt mưa không tới đầu còn được ăn thịt. Tôi thấy thật bất công.

Tôi liền cười đáp:

- Thế giờ cho anh ăn cám, ăn thịt anh có thích ăn không?

Anh trâu ậm ừ...

- Tôi với anh là loài vật, mỗi chúng ta có vai trò, ý nghĩa riêng cho cuộc sống của con người. Tạo hóa sinh ra ta đã có nhiệm vụ phục vụ cho con người rồi. Mà anh thấy đấy, con người đối xử với ta nào có bạc tình bạc nghĩa gì. Anh nhớ lại xem.

Nghe tôi nói, anh trâu trầm ngâm:

-Ừ, anh nói cũng phải. Kể ra con người cũng rất yêu quý tôi. Hàng ngày đi làm về, họ cũng tắm rửa cho tôi, họ coi tôi là tài sản lớn của họ “con trâu là đầu cơ nghiệp”. Hằng năm, họ còn tổ chức lễ hội chọi trâu để chúng tôi có dịp vui chơi, giao lưu, gặp gỡ.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, anh trâu rưng rờ ánh mắt:

- Anh biết không, dịp seagame 22 tổ chức ở nước mình, bao nhiêu các con vật mà con người lại chọn trâu là linh vật đấy.

Tôi nói thêm vào:

- Đấy, anh thấy chưa. Những đám ruộng anh cày rồi nay mai sẽ trở thành cánh đồng lúa nặng trĩu hạt. Anh thật có ích, con người luôn nhớ tới công ơn của anh. Ta hi sinh một chút mà đem lại niềm vui cho người khác thì cũng đáng anh nhỉ?

- Vâng, anh nói chí phải!

- Thôi, anh nằm xuống đây tôi quạt mát cho anh, rồi chiều lại tiếp tục công việc. Lao động là vinh quang anh ạ!

Nắng vàng mỗi lúc một gay gắt hơn. Anh trâu lim dim. Tôi khe khẽ lay lay cành lá để anh có một giấc nghỉ ngon lành hơn. Một câu hỏi thoáng qua trong đầu tôi: “Rồi mai đây, sắt thép xi măng sẽ nhiều hơn tre nứa, máy móc sẽ thay sức lao động anh trâu. Liệu con người có từ bỏ chúng tôi?”. Nhưng không, tôi tin rằng, tôi và anh trâu đã gắn bó với con người bao đời bao kiếp. Lúc khó khăn chúng tôi vượt qua, lúc vui vẻ chúng tôi sẻ chia. Chúng tôi hết lòng vì con người,

con người cũng sẽ hết lòng vì chúng tôi. Cho đi thì nhận lại. Tôi vu vơ cất lên mấy câu thơ của nhà thơ Nguyễn Duy:

“Mai sau

Mai sau

Mai sau

Đất xanh tre mãi xanh màu tre xanh”

Vâng! Tôi tin là như thế!

Đề 8: Hạt mưa tự kể chuyện cuộc đời mình.

1. Mở bài:

_Giới thiệu bản thân: giọt nước bé nhỏ trong lòng mẹ đại dương.

_Hành trình phiêu lưu khám phá thế giới của bản thân.

2. Thân bài:

- a. Khi còn ở trong biển.
- b. Khi thành hơi nước bay đi.
- c. Trở thành giọt mưa rơi xuống.
- d. Hành trình trở lại với người mẹ đại dương.

3. Kết bài:

Cảm nghĩ của bản thân.

Bài làm

Tôi là giọt nước mưa bé nhỏ. Tôi là người con của mẹ đại dương. Cuộc đời tôi sau những tháng năm được mẹ bảo vệ, chở che thì là những cuộc phiêu lưu kì thú. Tôi sẽ cùng chia sẻ với các bạn về cuộc hành trình của đời tôi.

Mẹ tôi, người có nước da xanh lơ màu da trời, luôn vỗ về, âu yếm tôi. Sống trong lòng mẹ, tôi luôn luôn vui vẻ, Hàng ngày tôi được vui đùa thoải mái. Lúc thì nói chuyện với đàn cá, lúc thì

chơi đùa với khóm san hô, khi lại nhảy múa với khóm rong biển.... Thế nhưng, dù đã đi khắp đại dương bao la, lòng tôi luôn khao khát được tới nhiều nơi hơn nữa. Tôi muốn biết cuộc sống trên trời ra sao, cuộc sống ở mặt đất như thế nào. Những nơi đó vô cùng hấp dẫn tôi.

Rồi một ngày, dường như Ông Mặt Trời nghe thấy nguyện cầu của tôi nên đã hút tôi lên cao. Tôi biến thành một hơi nước. Chì gió mát lành đưa tôi đi khắp nơi. Ở trên cao, tôi được ngắm nhìn khung cảnh tuyệt diệu. Đó là những rặng núi cao xanh vờn vợi, là cánh đồng lúa nặng trĩu hạt và vàng ươm. Tôi thơ thẩn với thế giới mới quanh mình và hưởng thụ khí trời trong lành đến lạ! Tôi vui vì tôi đã được đến nơi đây!

Ngày mới, tôi lại đi. Tôi sống trong một đám mây trên trời. Mới đầu chỉ có vài đứa ở với nhau, sau đó số bạn cứ tăng lên dần. Chúng tôi bay đi muôn nơi, nhìn ngắm cuộc sống nhộn nhịp. Chứng kiến mấy bạn nhỏ đang nô đùa, tôi muốn được xuống chơi cùng các bạn quá. Tôi rủ những bạn hơi nước khác biến thành thành hạt mưa nhảy múa bên các bạn nhỏ. Các bạn nô đùa náo nức cùng tôi làm tôi hạnh phúc lắm! Từ đó, tôi sống với con người, trở thành người bạn của con người. Ngày ngày tôi chứng kiến cuộc sống muôn màu. Tôi nhìn thấy vai trò, ý nghĩa của tôi trong đời sống con người. Ai ai cũng cần chúng tôi để giải tỏa cơn khát, để sức khỏe ngày một tốt hơn và thậm chí là tắm rửa, sinh hoạt, lao động.. Thi thoảng, tôi có dạo chơi đến chỗ mấy bác cây xanh, mấy chị hoa xinh đẹp....Họ cũng rất yêu quý tôi. Họ bảo nhờ có tôi mà họ có thể tươi tốt và khoe hương khoe sắc. Tôi thấy rất tự hào, tôi thấy bản thân mình có ích.

Cuộc vui nào cũng sẽ đến ngày tàn. Chơi xa nhà mãi tôi cảm thấy nhớ mẹ. Tôi phải trở về với mẹ đại dương. Tôi cần trở về và rèn luyện mình nhiều hơn để đem bản thân cống hiến không ngừng cho đời thêm đẹp tươi. Ông mặt trời lại nhẹ nhàng nhắc nhở tôi khỏi niềm luyến tiếc và đưa tôi về vòng tay mẹ trong tiếng hẹn gặp lại không xa!

Hành trình tạm thời kết thúc nhưng sẽ mở ra vô vàn vui thú trong tôi. Tôi vô cùng hạnh phúc khi được khám phá về thế giới muôn màu. Tôi cũng tự dặn lòng phải luôn không ngừng cố gắng, cố gắng giúp ích cho cuộc sống này hơn nữa. Ai trong chúng ta cũng có giá trị riêng. Và chỉ cần ta cố gắng hết mình, ta sẽ làm cuộc đời này thêm muôn phần đẹp xinh!

Đề 9: Cuộc trò chuyện giữa ong và bướm.

Bài làm

Buổi sáng mùa xuân, đã năm rưỡi sáng, trời cũng bắt đầu sáng rõ. Cảnh vật hiện lên tươi mới sau giấc ngủ dài trong đêm. Những chiếc lá, vạt cỏ đều ướt đầm, long lanh những giọt sương đẹp như viên pha lê. Chim chóc bay lượn, hót véo von. Những bông hoa nhỏ e ấp nở từng chút từng chút một. Hoa hồng đỏ thắm, hoa huệ trắng tinh, hoa cúc vàng tươi..... Tiếng chim hót, tiếng dế kêu, tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc, khiến cả khu vườn trở nên rộn ràng và sôi động. Dường như tất cả đang say sưa, hòa mình cất lên bản nhạc hòa ca chào mừng ngày mới. Riêng có một chú ong đang chăm chỉ làm việc. Đó là Ong Mật. Với thân hình bé nhỏ chỉ bằng ngón tay út, Ong Mật bay hết từ bông hoa này đến bông hoa khác để lấy mật. Nó dùng chiếc ống hút mật dài và nhỏ như đầu kim đâm sâu vào trong nhụy hoa và thậm chí phải chui tọt vào trong tận bông hoa để tìm kiếm mật ngọt.

Nó cứ cần mẫn làm việc như thế mặc cho mọi vật xung quanh đang chơi đùa, thưởng thức vẻ đẹp của ngày mới. Một con Bướm bay tới chỗ nó rủ rê:

- Này anh Ong, đi chơi cùng chúng tớ đi, cảnh đẹp như thế này sao anh cứ cắm đầu cắm cổ vào làm mãi làm gì?
- Tớ còn phải lấy đầy lọ mật hoa. Tớ mới chỉ lấy được hơn một nửa lọ.
- Ôi dào! Việc không làm bây giờ thì nay làm, mai làm. Chúng ta cứ vui chơi thỏa thích đã. Cuộc đời là một chuyến du lịch dài mà Ong.
- Sao? Mẹ tớ dặn “Việc hôm nay chớ để ngày mai mà”. Mà cuộc đời chỉ là một chuyến du lịch ư? Không thể thế được Bướm ạ!

Bướm vẫn lắc nhai:

– Con người có đôi chân, chúng ta có đôi cánh, chân cẳng để rong chơi, cánh chằng để bay nhõn nhõn thì còn để làm gì? Sống là để tìm hạnh phúc. Hạnh phúc biết bao nếu suốt đời được la cà trong những công viên, dập dìu sớm chiều trong những bộ quần áo đẹp. Đời là vui chơi, hội hè, nhảy múa!

Ong vốn ít nói, lặng lẽ suy tư nhưng không chịu nổi cái triết lí lỗi thời của Bướm bèn lên tiếng:

– Bướm có biết một nhà văn đã nói gì về chúng ta không? Ong bảo: “Nhện nằm một chỗ, bướm lảng quăng suốt ngày, cho nên trong lịch sử không hề có mật nhện cũng chẳng có mật bướm, chỉ có mật ong mà thôi”. Tớ cũng bay nhưng để đem lại cho đời một cái gì đó có ích, những dòng mật ngọt chữa bệnh, nuôi người.

– Nhưng cuộc sống có ích của các cậu xem chừng gò bó, vất vả lắm, ai mà chịu được. Tớ nghe nói, xã hội loài ong chúa là nghiêm ngặt, đi về không được quên cửa, nhầm nhà, chân không có phấn hoa thì đừng hòng vào tổ, mấy ong trực ca nó đuổi thẳng cánh, ôi còn gì là tự do! Người ta còn tính toán rằng, muốn có một lít mật hoa, giả sử chỉ có một mình cậu thì cậu sẽ phải bay đi bay về tới bốn mươi lăm vạn dặm, áng chừng mười lần vòng quanh trái đất. Thú thật tớ nghe cũng đã thót tim rồi! Còn cuộc sống của tớ thì khác hẳn, suốt ngày tớ chỉ biết dạo chơi, chỉ biết đi khắp nơi để tìm nhiều điều mới mẻ, tốt đẹp. Tớ không phải làm nhiều chi cho cực cái thân! Sống thế mới là sống chứ Ong.

Tuy trò chuyện với Bướm nhưng Ong vẫn không ngừng làm việc. Ong vẫn mãi mê hút mật. Nghe Bướm nói, Ong rất bức mình nhưng cố lặng thinh bởi Ong còn rất nhiều việc phải làm. Trong khu vườn xinh đẹp này có biết bao bông hoa chứa đầy ắp mật vàng óng đang chờ đón Ong. Vì vậy, Ong không thể bỏ lỡ công việc để tranh cãi với gã bướm lười biếng. Ong phải đi làm đây. Ong sẽ chắt chiu cho con người những giọt mật ngọt ngào tươi mát và làm cho cuộc sống ngày càng tốt đẹp hơn.

Đề 10: Em hãy tưởng tượng và viết thành một câu chuyện có các nhân vật: Cây bàng, đất mẹ, lão già mùa đông, nàng tiên mùa xuân

Tôi là một cây bàng đã lớn lên và gắn liền với Đất Mẹ hơn bốn năm nay rồi. Tôi đang được sống những ngày bình yên trong những tháng ngày ấm áp của mùa xuân. Khi nhớ lại cái giá lạnh của mùa đông, tôi khiếp sợ. Tôi rất ghét mùa đông. Mùa đông, trời lạnh buốt, các cây cối đều phải chịu đựng cái giá lạnh ấy trong suốt mùa đông dài lặn ba tháng do sự cai quản của Lão Già Mùa Đông nên mọi sự vật trên Trái Đất này đều phải tuân theo. Lão già Mùa Đông chẳng đẹp đẽ

gì, lão xấu xí, già nua, cẩu kính, thích ẩn mình trong bóng tối. Tôi nghĩ trên đời này chẳng có ai ưa gì lão đâu. Nhưng xuân, hạ, thu, đông bốn mùa luân chuyển. Đó là quy luật của tự nhiên mà không ai có thể thay thế, vì vậy dù có ghét lão thì cũng không làm gì được.

Mùa đông, mọi người ai cũng diện cho mình bộ quần áo dày, đẹp, ấm áp, cùng nhau quây quần bên chiếc lò sưởi của nhà mình. Chỉ có mình tôi đứng bơ vơ một cỗi ở ngoài đường. Tôi thì gầy guộc, khẳng khiu, đã thế lại còn bị Lão già Mùa Đông hành hạ không thương tiếc. Trên người tôi mà còn vươn chiếc lá úa vào của mùa thu thì lão cũng đến tàn sát, lão len lõi bẻ từng chiếc lá còn sót lại trên người tôi khiến thân hình tôi trở trụi. Lão quất vào người tôi bằng những cơn gió mạnh và lạnh lẽo nhất làm tôi mỗi ngày một sần sùi, xấu xí hơn. Ngày đêm, tôi luôn cầu nguyện cho mùa đông sẽ mau chóng trôi qua, để lại mùa xuân ấm áp cho mình và cho mọi người, nhưng sao mùa đông cứ dai dẳng, như chẳng muốn rời xa nơi đây làm tôi rất khổ cực. Tôi mệt mỏi quá, không chịu nổi nữa đành cầu cứu Đất Mẹ xin người hãy cứu sống tôi. Đất Mẹ hiền từ, điềm đạm, động viên tôi:

- Bàng ơi! Con phải tự cứu sống mình đi, ta bây giờ đã sắp cạn kiệt nguồn sinh lực mất rồi, con ạ! Bây giờ, ta đã trở thành một bà già cần cỗi, ta sắp kiệt sức rồi. Nếu mùa đông không qua mau thì ta cũng chết mất thôi. Ta sẽ cố gắng dồn hết chất dinh dưỡng còn lại của mình để duy trì sự sống cho con. Con hãy ráng chờ mùa xuân đến con nhé!

Tôi vâng lời và nhận chất từ đất mẹ lên cơ thể tôi, tôi biết đất mẹ cũng chẳng khác gì mình. Thế là tôi đành phải chờ đợi mùa xuân đến.

Sau ba tháng mỏi mòn chờ đợi, cuối cùng mùa đông đã qua, Lão Già Mùa Đông lại phải nhường quyền tiếp quản lại cho Nàng Tiên Mùa Xuân trẻ trung, dịu dàng, kiều diễm, tràn trề những sống. Nàng Xuân đến đâu, khắp nơi cũng đều rất phấn khởi, dang rộng vòng tay chào đón nàng. Đáp lại tấm chân tình ấy, nàng tiếp thêm nhựa sống, tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi. Năng xuân ấm áp chan hòa dịu dàng, muôn nghìn loài hoa đua nhau khoe sắc trong nắng xuân. Gió xuân nhẹ nhàng, tha thiết lướt trên lá cây ngọn cỏ, hương xuân thoang thoảng đưa mùi phấn thơm bay gần bay xa. Tôi khao khát uống từng dòng xuân của đất trời để phục hồi sinh lực. Vậy là Lão già Mùa Đông đã rời khỏi nơi đây rồi, tôi biết lão sẽ đi đến nơi khác, ở nơi xa thật xa để cai trị. Và rồi một ngày nào đó, lão cũng sẽ trở lại để tiếp tục cai quản nơi này.

Nàng Tiên Mùa Xuân đem lại bầu không khí ấm áp, tươi vui, không như Lão Già Mùa Đông đem đến không gian khô cằn, lạnh lẽo. Cuối cùng, tôi và Đất Mẹ đã khỏe lại và tràn đầy nhựa sống như xưa. Nhờ lời động viên, khích lệ của Đất Mẹ mà nay tôi đã có được sự dũng cảm và khỏe mạnh như ngày hôm nay. Tôi đã cứng rắn hơn, đã biết chịu đựng, biết mạnh mẽ hơn trong cuộc sống. Tôi thật cảm ơn Nàng Tiên Mùa Xuân đã ban cho tôi sự sống và cảm ơn Đất Mẹ đã tiếp cho tôi nguồn động lực quý báu.

⇒ Bài học về ý chí, nghị lực vượt qua khó khăn, biết cảm ơn người khác giúp đỡ mình

Đề 11: Em hãy đóng vai nhân vật Dế Mèn, tưởng tượng và kể lại cuộc nói chuyện của Dế Mèn và Dế Choắt nhân ngày Dế Mèn đến thăm mộ Dế Choắt.

Bài làm

Tôi là Dế Mèn. Chẳng hiểu tại sao tôi cứ trần trọc mãi không thể ngủ được dù lên giường từ lâu. Tôi nhìn qua cửa sổ. Đêm hôm nay thật đẹp. Ánh trăng lung linh tràn ngập khắp mọi nơi. Bầu trời đêm với muôn ngàn vì sao lấp lánh y như một tấm áo nhung đen lấp lánh ánh kim. Hôm nay đã là ngày rằm tháng chạp rồi. Vậy là cũng sắp hết năm. Vậy là tôi cũng đã xa nhà gần một năm nay. Một năm nay, tôi đi ngao du khắp đó đây. Một năm nay, tôi mang trong mình nỗi ân hận không dứt. Tôi muốn trở về thăm người bạn xấu số của tôi.

Không chần chừ, sáng sớm hôm sau tôi sắp xếp hành lý và lên đường trở về. Ngày đi, đêm nghỉ. Chẳng mấy chốc tôi đã trở về nơi tôi sinh ra.

Ô kìa! Trước mắt tôi là một cánh đồng lúa mênh mông, bát ngát. Lúa đang vào thì con gái thơm mùi hương sữa non. Bờ ruộng cỏ mọc um tùm xanh tươi mơn mẫm. Cái ao đầm phía trước cò vạc, sếu lội bì bõm tranh nhau tôm cá. Cảnh vật ôi sao quen thuộc quá. Tôi rung rung xúc động. Đang mơn man theo dòng suy nghĩ, bỗng một giọng nói ấm áp, thân thuộc vang lên:

- Mèn ơi! Mèn ơi! Mèn về đây hả con?

Tôi quay người lại. Đó là mẹ tôi. Tôi chạy đến ôm chầm lấy bà. Từ ngày tôi sinh ra, tôi cứ mãi chạy theo hoài bão của mình mà chưa bao giờ đáp được công ơn sinh thành của mẹ một ngày nào. Mẹ tôi giờ đã già, hai sợi râu đã bạc, dáng đi cũng chẳng còn nhanh nhẹn nữa. Bà âu yếm nói với tôi:

- Về là tốt rồi, ngôi nhà này lúc nào cũng chào đón con.

Tôi nghẹn ngào chẳng nói lên lời khê khàng gật đầu. Biết tin tôi về, anh cả, anh hai cũng sang thăm. Lâu lắm rồi tôi mới được sống trong tình thương của người thân ruột thịt. Cảm giác ấy thật sung sướng!

Ngày thứ nhất tôi ở với mẹ. Cả đêm ngủ cùng mẹ, hàn huyên tâm sự với bà, tôi như được sống lại những ngày còn thơ bé. Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm. Việc đầu tiên tôi cần làm là đến thăm mộ Dế Choắt, người bạn hàng xóm của tôi năm xưa.

Ánh bình minh trải dài khắp nơi. Gió thổi vi vu. Tiếng chim đâu đó hót véo von. Tôi đi theo con đường mòn tìm đến mộ Dế Choắt. Ngôi mộ bị cỏ mọc um tùm, hoa dại phủ xung quanh. Tôi dọn dẹp lại cho gọn gàng rồi thắp cho Choắt ba nén nhang. Tôi đứng lặng yên. Bao kí ức ngày xưa bỗng hiện về trong tâm trí. Ngày xưa tôi vốn là một chàng thanh niên khỏe mạnh, cường tráng nhưng tính tình kiêu căng, xốc nổi. Choắt là hàng xóm của tôi. Cậu ấy gầy yếu vì hay ốm đau bệnh tật. Cậu ấy nhờ tôi đào một cái ngạch sang nhà tôi phòng khi tối lửa tắt đèn. Nhưng tôi phũ phàng từ chối. Một hôm, vì để tỏ ra mình là nhất, tôi đã bày trò treu chị Cốc rồi chui tọt vào hang. Thấy Choắt lúi húi ở trên, chị Cốc đã bỏ cho Choắt vài cái. Choắt chết. Tôi ân hận vô cùng. Sai lầm do tôi gây ra mà Choắt phải chịu. Tuy Choắt đã tha thứ cho tôi nhưng lòng tôi vẫn luôn cắn rứt. Giá như...Nước mắt tôi rơi từ lúc nào không hay. Tim tôi như nghẹn lại.

Tôi ngồi bên mộ Dế Choắt một hồi lâu. Cái chết của Dế Choắt là bài học đường đời đầu tiên của tôi. Ở đời không nên kiêu căng, coi mình là nhất. Sống phải có lòng nhân hậu, biết yêu thương, quan tâm giúp đỡ người khác. Tôi đã nhận ra sai lầm của mình, nhưng cái sai ấy tôi không thể sửa chữa. Choắt không thể nào sống lại được nữa. Tôi thì thầm với Choắt:

- Anh Choắt ơi, thời gian qua tôi không ở bên chăm sóc phần mộ anh được. Anh tha lỗi cho tôi nhé. Anh có biết tôi đi đâu không? Tôi đi ngao du khắp thiên hạ và được mở mang nhiều điều lắm anh ạ. Tôi đã trưởng thành hơn rồi anh Choắt ạ. Lần đầu tiên rời khỏi cánh đồng này, tôi chân ướt chân ráo đến nơi xa lạ đã bị ngay hai đứa trẻ con bắt làm đồ chơi. Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi mới cảm nhận được nỗi sợ hãi, tôi mới biết thế nào là kẻ yếu. Tôi bị trêu chọc, tôi bị mang đi đấu chọi mua vui. Thế mà trước giờ tôi cứ nghĩ mình là tài giỏi, mình là số một. Nghĩ lại, tôi buồn cười chính mình. Và tôi cũng may mắn trốn thoát. Tôi lang thang khắp mọi nơi. Thế giới này rộng lớn lắm Choắt ạ. Những ngọn núi cao chót vót, những dòng sông chảy dài, hoa thơm, cỏ lạ muôn nơi. Trên hành trình của mình, tôi có một lần lạc vào tổng Châu Chấu. Hôm đó, có một anh Bọ Ngựa đang ra oai, bắt nạt các bạn Châu Chấu. Bọ Ngựa ngông nghênh, nhìn anh ta tôi thấy hình ảnh mình đã từng như thế. Tôi đã giúp họ Châu Chấu đánh bại anh ta. Tôi bảo hấn không cậy mạnh mà bắt nạt kẻ yếu. Tôi còn giúp anh Ve Sâu, tìm lại cây đàn vĩ cầm, tôi giúp chị Bướm Bướm thoát khỏi tên Diều Hâu... Giờ ở đâu tôi cũng có bạn.

- Anh có biết dự định tương lai tôi sẽ làm gì không? Tôi tự hỏi tự trả lời. – Tôi đi xa nhà khá lâu rồi. Tôi sẽ ở nhà chăm sóc mẹ tôi 1 thời gian bà cũng già rồi mà tôi chưa báo hiếu bà được ngày nào. Rồi tôi sẽ lại tiếp tục đi. Anh Choắt ạ, anh ủng hộ tôi đúng không? Tôi muốn trở thành 1 hiệp sĩ giang hồ. Tôi sẽ giúp đỡ kẻ yếu, chống lại kẻ ác. Tôi sẽ trở thành 1 nhà tuyên truyền. Tôi muốn tất cả các loài vật coi nhau là anh em trong 1 nhà, không có sự ghen ghét, đố kỵ, tất cả đều yêu thương nhau. Anh có thấy suy nghĩ ấy của tôi là viễn vông hay không? Anh ủng hộ tôi đúng không?

Tôi tưởng tượng ra hình ảnh quen thuộc của Choắt. Choắt như đang nở nụ cười nói với tôi? “Chúng ta cần phải gắn bó, yêu thương đùm bọc lẫn nhau. Tuổi trẻ cần có đam mê, nhiệt huyết khám phá thế giới xung quanh”. Tiếng chim hót râm ran. Ánh nắng như vàng hơn, tươi hơn. Tôi khẽ mỉm cười chào tạm biệt Choắt và ra về. Lòng tôi bỗng thấy vui vui, 1 niềm vui khó tả. Tôi đã có lí tưởng sống của đời mình. Cảm ơn Choắt, người bạn tuyệt vời nhất cuộc đời tôi.

Đề 12: Có một Tia Nắng ở thành phố đi dạo chơi và vô tình lạc vào sa mạc Tia Nắng nhìn thấy một bạn cây nhỏ bé đang dung đưa theo gió và khe khẽ cất lên một câu hát lại gân làm

quen mới biết bạn ấy tên là Xương Rồng. Em hãy hóa thân vào Tia Nắng tưởng tượng và kể lại “Nghị lực của cây Xương Rồng”.

Bài làm

Lú lo... lú lo...Tiếng chim hót véo von. Một ngày mới bắt đầu. Gió thổi lao xao. Cảnh lá đung đưa. Ông mặt trời kéo chiếc đèn lửa khổng lồ lên cao tỏa chiếu muôn ngàn tia nắng vàng ấm áp. Và tôi được sinh ra.

Tôi là một Tia Nắng ban mai dịu dàng và xinh đẹp. Tôi khoác lên mình chiếc áo vàng óng ả. Chà! Nơi tôi sinh ra mới tuyệt làm sao! Đó là một công viên trong thành phố. Nơi này thật sung túc, thật giàu có. Tôi nhảy nhót trên những bông hoa đang nở rộ khoe hương khoe sắc. Tôi chạy ra phía con đường đang tấp nập xe cộ qua lại. Ô tô, xe buýt, xe máy, xe đạp.... nối đuôi nhau như chơi trò rồng rắn. Và kia, những ngôi nhà mọc san sát, cao chọc trời. Tôi vội vàng leo lên nóc tòa nhà cao nhất. Đưa mắt nhìn xung quanh, tôi thấy thành phố thật giàu có, sung sướng.

Đang mãi mê ngắm nhìn, chị gió rủ tôi đi chơi xa. Chẳng chần chừ, do dự, tôi chạy theo chị gió. Hai chị em tôi đi khắp mọi nơi. Sông kia thật dài. Núi kia thật cao. Cảnh vật vô cùng tươi đẹp.

Nhưng chị Gió đâu mất rồi? Tôi đang ở nơi nào đây? Hình như tôi đã bị lạc. Trước mắt tôi là một vùng sa mạc rộng lớn. Bốn bề xung quanh toàn cát là cát. Không khí nóng bức ngột ngạt vô cùng. Tôi cất tiếng than vãn: “Làm sao có thể sống được ở một nơi khó chịu như thế này chứ?”. Đang lúng túng, tôi bất chợt nhìn thấy một thứ gì đó tiến lại gần, vừa đi vừa cất tiếng hát vui tươi. Thì ra là bạn Xương Rồng. Ôi! Bạn ấy thật nhỏ nhắn, trên người toàn gai đen sắc nhọn. Xương Rồng tiến gần về phía tôi, niềm nở chào hỏi:

- Chào bạn! Sao bạn lại đến nơi đây?
- Tôi bị lạc, tôi đang tìm đường về nhà.
- Mình có thể giúp bạn được đấy. Xương Rồng trả lời.
- Ô! Vậy thì tốt quá! Cảm ơn bạn rất nhiều.

Xương Rồng dẫn tôi đi. Sa mạc rộng lớn lại nóng bức. Ở đây, chả có ai sinh sống.

Cây cũng chả có. Chim chóc lại càng không. Tôi cất tiếng hỏi:

- XR ơi, vì sao bạn lại có thể sống ở một nơi khó chịu như thế này?

XR nhẹ nhàng đáp:

- Đây là nơi mình được sinh ra, mình yêu nó lắm? Có ai mà không yêu nơi chôn rau cắt rốn của mình chứ? Ở đây tuy không có hồ nước trong xanh hay những bóng râm mát, nhưng nơi này giúp mình rèn luyện nghị lực.
- Nghị lực ư? Đó là cái gì? Tôi tò mò, tròn xoe mắt hỏi.
- Đó là ý chí, là sự cố gắng quyết tâm vượt lên trên mọi khó khăn.

XR bằng giọng chậm rãi kể tiếp cho tôi nghe:

- Hàng năm, họ nhà mình phải trải qua hàng ngàn cơn bão cát. Những đợt hạn hán kéo dài, chuyện thiếu nước và bóng râm là rất phổ biến. Mình và các bạn mình phải chờ chiu từng giọt nước mới có thể duy trì được sự sống. Lá của mình đã biến hết thành gai để hạn chế sự thoát hơi nước. Tuy bề ngoài của mình có thể xấu xí nhưng mình vẫn có thể nở hoa. Hoa của tớ cũng đẹp lắm, chẳng thua gì hoa hồng, hoa huệ đâu.

XR nói đến đây, trong đầu tôi bỗng hiện về những chị Hồng, chị Cúc... trong khu vườn nơi thành phố. Tôi thầm nghĩ, thế thì chắc hoa XR cũng phải đẹp lắm. Tôi cất tiếng:

- Tôi chưa.
- Thế hôm nào bạn lại đến đây, mình sẽ nở hoa cho bạn xem nhé!

Tôi khẽ gật đầu, đúng lúc đó, XR cũng đã dẫn tôi tìm được lối ra khỏi sa mạc. Chào tạm biệt XR, tôi bay về thành phố.

Đêm đó, tôi nằm ngủ trên một nhánh cây. Thành phố về đêm mà vẫn ồn ào, tấp nập. Đèn thấp sáng trưng. Cỏ cây hoa lá rì rào nói chuyện. Không biết giờ này XR thế nào? Bạn ấy sống

có một mình nhưng vẫn luôn lạc quan, yêu đời. tôi rất khâm phục nghị lực sống của XR. Trong khó khăn mà XR vẫn chắt chiu từng giọt nước để nở hoa làm đẹp cho cuộc đời. XR đúng là một tấm gương về ý chí, nghị lực cho tất cả mọi người học tập và noi theo.

Tôi chìm vào giấc ngủ, mơ về những đóa hoa XR nở rộ trên sa mạc. Chà! Chúng thật đẹp!\

Đề 13: Tưởng tượng 10 năm sau trở về thăm trường cũ.

Bài mẫu tham khảo

Thời gian trôi nhanh thật, thấm thoát mới đó mà đã mười năm. Giờ đây tôi đã lớn khôn, đã trở thành sinh viên năm thứ ba đại học. Hôm nay, có dịp về thăm ngôi trường cũ thân yêu, trong tôi dâng ngập một cảm giác xao xuyến và ngỡ ngàng cùng.

Ngôi trường cũ hiện ra trước mắt tôi với nhiều nhiều kỉ niệm vừa quen thuộc vừa xen chút lạ lẫm. Con ngõ nhỏ dẫn vào trường năm xưa nay đã rộng hơn, hai bên đường giờ tràn ngập màu sắc của các loại hoa. Xe tôi chạy chậm chậm trên đường mà cảm thấy vui sướng vô cùng. Chiếc cổng trường năm xưa giờ đã được thay thế bằng chiếc cổng xây kín đáo và phía trên ghi rõ hàng chữ Trường THCS. Trần Huy Liệu. Tôi còn nhớ rõ ngày ấy, mỗi lần đi học muộn, cánh cửa lại đóng sập lại, tôi phải năn nỉ mãi Thầy quản sinh mới cho vào. Bước vào sân trường sự thay đổi ấy càng hiện lên rõ hơn. Dãy lớp tôi học năm xưa giờ được thay thế bằng một nhà cao tầng khang trang, sáng sủa. Lớp cũ năm xưa không còn nhưng tôi vẫn như thấy đâu đây hình ảnh của các bạn cùng lớp. Cái Ngọc toét, cái Lam cụ, thằng Toàn tề ta... Ngày ấy cũng ở góc sân trường này, chúng tôi thường chơi đùa. Cây bàng năm xưa vẫn còn nhưng nó đã già hơn trước. Tôi bước lại gần, những nét chữ khắc vào thân cây vẫn còn nhưng những dòng chữ của chúng tôi không còn nữa, có lẽ thời gian đã làm mờ dần.

Tôi bước tới khu hiệu bộ, căn nhà xây thành khu nhà 2 tầng khang trang, nằm uy nghiêm giữa hai bên hàng cây mát rượi. Đây chính là hàng cây ngày xưa chúng tôi trồng khi trường mới xây xong mà. Ôi! Giờ đây nó đã cao lớn quá, tôi phải ngước mắt lên mới thấy ngọn của nó. Trong tiếng gió tôi nghe những lời rì rào như những tiếng chào. Dưới gốc cây vẫn còn chiếc biển đề quen thuộc “Cây kỷ niệm lớp 6B khóa 2011-2012. Sân trường đang giờ học im ắng đến lạ thường.

Tôi nghe tiếng thầy cô âm vang, trầm ấm trong lớp học. Nổi nhớ thầy cô, các bạn dang ngậ hồn tôi, từ ngày chia tay mỗi người một ngả không biết cuộc sống của họ ra sao. Và các thầy cô của tôi nữa, tôi nhớ cô Hạnh dạy Anh cũng đồng thời là giáo viên chủ nhiệm. Ngày ấy cô rất nghiêm khắc, không ít lần cô đã mắng chúng tôi khi chúng tôi không chịu nghe giảng. Tôi biết lúc đó đã có một số bạn tỏ ý không bằng lòng với cô nhưng chính những người bạn đó sau này đã tâm sự với tôi: Đến khi xa cô rồi mới thấm thìa lời cô dạy. Thực ra ngày đó chúng tôi còn nhỏ quá, chỉ thích chơi thôi. Giờ đây lớn khôn tôi chỉ mong có dịp gặp lại cô để nói hết những tâm sự của mình. Đang mải mê với dòng suy nghĩ của mình thì tôi gặp cô Hạnh, tôi vô cùng sung sướng và bất ngờ vì bao năm rồi cô vẫn dậ ở nơi đây. Tôi chạy lại, vui mừng: – Em chào cô! Cô có nhận ra em không ạ?

Cô nheo đôi mắt, sửa lại cặp kính:

– Em là Huyền học sinh lớp 6B, khóa học cách đây mười năm rồi phải không? – Em cảm ơn vì cô vẫn còn nhận ra em.

Thế là cô trò tíu tít nói chuyện. Đến lúc này tôi mới có dịp ngắm nhìn lại gương mặt cô, năm tháng trôi đi, trên khuôn mặt của cô đã có nhiều nếp nhăn, đôi mắt cũng không còn sáng như xưa nữa nhưng cái nhìn của cô vẫn thật dịu dàng. Mái tóc đen năm xưa giờ đã có khá nhiều sợi bạc. Tôi bỗng thấy thương cô vô cùng bởi tôi biết cuộc đời riêng của cô không mấy hạnh phúc nên bao nhiêu tình cảm cô dành hết cho tất cả học sinh. Tôi và cô đi dạo quanh sân trường, cô trò nhắc lại bao chuyện cũ, đi bên cô tôi thấy mình như nhỏ lại, như được ửở lại tuổi học ửở thơ ngây bé nhỏ. Tôi vẫn thấy cô dịu dàng và ân cần như ngày tôi còn đi học. Tôi đã tâm sự hết với cô về những tình cảm của các bạn của lớp dành cho cô như thế nào. Cô rất xúc động, cô nói: – Những gì cô dạy dỗ các em năm xưa, cô biết rằng có thể ngay lúc đó các em chưa hiểu biết nhưng cô tin rằng mai này lớn lên các em sẽ hiểu. Và từ đó các em sẽ trưởng thành hơn trong cuộc sống. – Cô ơi, ngày đó quả chúng em còn nhỏ quá nên không hiểu hết tấm lòng của cô dành cho chúng em. Cô vuốt tóc tôi mỉm cười, một nụ cười vô cùng nhân hậu:

– Cô chỉ mong mỗi lớp học trò qua đi trở thành những người có ích cho xã hội và nếu có dịp về thăm cô là cô rất vui. Trống vào lớp vang lên tôi phải tạm biệt cô rồi. Lúc này tôi chẳng

muốn rời xa cô, tôi tự hứa tết năm nay chúng tôi sẽ họp lớp và tất cả sẽ về thăm trường cũ, thăm cô giáo chủ nhiệm.

Ngắm ngôi trường cũ một lần nữa, tạm biệt những kỉ niệm của tuổi thơ tôi ra về trong lòng nao nao bao kỷ niệm buồn vui. Mái trường thân yêu, ngôi nhà thứ hai của chúng tôi, chính nơi đây đã chấp cánh cho tôi bao ước mơ hy vọng. Tôi hiểu rằng dù là mười năm hay bao nhiêu năm nữa, ta cũng sẽ mãi khắc ghi những kỷ niệm về một thời cắp sách đến trường.

Đề 14: Một bạn trai xin được chú chim non về nuôi. Bạn chăm sóc chim rất chu đáo nhưng chú chim nhỏ không chịu ăn uống, hết ử rũ lại nhảy xuống cuống cuống trong chiếc lồng xinh xắn. Em hãy hình dung cảnh đó kể lại tỉ mỉ và viết tiếp phần kết thúc câu chuyện giữa người bạn trai và chú chim nhỏ.

Bài làm

Phố phường Hà Nội đã rực đỏ hoa phượng, ve kêu râm ran suốt ngày. Hè đến nơi đây rồi. Kết thúc năm học tốt đẹp, cuDũng được bố mẹ đưa về quê chơi. Thích quá thích thật.

Quê Dũng ở vùng đồi chè rừng cọ. Về đây mới được vài hôm mà Dũng đã làm quen với tất cả. Ngôi nhà Dũng đến ở dưới chân núi đối diện với đồi chè. Dũng thường theo chú và anh vào rừng hoặc lên núi kiếm củi. Vốn yêu thiên nhiên, Dũng say mê ngắm những rừng cọ lá xanh mượt long lanh ánh mặt trời (ở Hà Nội làm sao có cảnh này). Một điều làm Dũng thú vị nhất là chim. Chim ở đây không phải là một bầy một loài mà là cả rừng vô số chim đủ loại nhiều không đếm được. Loại chim nào cũng đẹp cũng hót hay. Dũng rất muốn có một chú chim non. Về nhà Dũng hí hoáy đan lồng. Chú Quang rất hiểu Dũng, chú kiếm bằng được cho Dũng một chú chim non. Dũng vui quá cảm ơn chú rồi rít ròi thận trọng áp chú chim nhỏ vào ngực mình từ từ đi về nhà.

Chú chim này có lẽ mới được vài ba tuần. Bộ lông của chú mềm như tơ. Lông trên cổ, màu xanh lục điểm những đường viền vàng tươi, hai cánh yếu ớt màu tím sẫm long lanh vài nhánh hồng hoặc đỏ. Nó đang nằm gọn trong tay Dũng mắt lim dim, ngực phập phồng sợ hãi...

Dũng đưa chim vào lồng và treo vào cây bưởi trước nhà, chiếc lồng thật đẹp. Những giống tre ngà được Dũng trau chuốt tỉ mỉ bóng và sáng. Trong lồng ngoài hai chén nhỏ đựng thức ăn và nước còn có những nhánh cây bắc ngang thành bậc cho chim nhảy múa.

Từ hôm có chim, cu Dũng quên tất cả để chăm sóc chim. Dũng xin bà đồ xanh đem ngâm nước tróc vỏ cho chim ăn. Cu cậu còn bắt cào cào, châu chấu, bọ ngựa hoặc đi kiếm quả ổi, chuối chín để tẩm bổ cho chim. Được như vậy còn sướng hơn ở rừng. Vậy mà chim vẫn buồn. Đến những con châu chấu béo mẫm vật cẳng chim cũng chẳng buồn ngó tới. Nó nằm ủ rũ trong lồng nhìn ra khoảng không gian trong xanh quen thuộc. Nó nhớ rừng, nhớ bố mẹ, nhớ bạn bè, những khi nghe tiếng hót vang lên như gọi nhớ, chim lại bật dậy nhảy khắp lồng mong tìm được một chỗ trống. Những thanh tre độc ác đã ngăn chim đến với tự do.

Rồi một hôm có đôi chim từ đâu bay tới kéo theo một đàn chim cùng lứa với chú chim non trong lồng. Đôi chim sà xuống cành bưởi thấp nhất vừa kêu vừa đập cánh một cách dữ dội. Chú chim trong lồng vùng dậy bắt lực đập cánh yếu ớt. Dũng bất chợt bắt gặp cảnh ấy và em đã hiểu rằng: Đôi chim ấy là bố mẹ của chim trong lồng. Nhìn đàn chim ríu rít tập bay chuyền, Dũng đã khóc và suy nghĩ mãi. Thấy thế, mẹ Dũng bảo: “Thôi thả nó ra con ạ”.

Hôm sau đôi chim ấy lại đến. Nó can đảm đến gần Dũng kêu lên những tiếng như van lơn. Thế là Dũng quyết định. Em đến gần lồng chim, kiễng chân mở cửa lồng. Đem chú chim đặt trên lòng bàn tay. Đôi chim bố mẹ chao liệng trên đầu. Dũng sung sướng gọi, chú chim non bõ ngỡ đứng dậy bằng đôi chân bé xíu... và bỗng nhiên chú bay vọt lên cao. Chim bố mẹ cùng đàn con đậu trên cành bưởi quay về phía nhà Dũng cúi đầu như cảm ơn rồi theo đàn bay vào rừng.

Hôm sau và nhiều hôm nữa đàn chim ấy lại đến cây bưởi nhà Dũng ngày càng đông. Con chim non ấy đậu lên vai Dũng mỗ mỗ vào cánh tay như muốn rủ Dũng theo. Đàn chim đang tập bay chuyền. Chúng nó chuyển từ cành này sang cành khác hót líu lo. Dũng đi theo bầy chim vào rừng lúc nào không biết.

Trời, một rừng chim hiện ra trước mặt. Dũng đang đứng giữa màu sắc kỳ lạ của chim và tiếng hót mê ly của chúng. Dũng say mê ngắm nhìn thế giới lộng lẫy của các loài chim làm Dũng

vừa ngạc nhiên vừa sung sướng. Chúng đang hót như chào mừng cậu bé. Dũng nghĩ: đây là món quà chú chim nhỏ ấy đã tặng lại.

Dũng ngược nhìn lên đàn chim đang bay về phía Dũng, bất chợt Dũng giơ tay vẫy vẫy, em nhìn theo đến khi đàn chim chỉ còn là những cái chấm nhỏ.